

וההוראה מזה:

כאשר יהודי טוען מה נזכרו עקשו לבוא אליו בטענות? בשלמא אם היו מדברים עמו לפני פמה וכמה שנים, כאשר כחו היה במתניו - היתה אפשרות שישנה את עצמו. אבל עקשו, לאחרי שכבר פעל רבות במשך חייו, והעמיד תלמידים ותלמידי תלמידים כו' - הוא כבר זקן ואין לו כח, ומה נזכרו פתאם לתבע ממנו לשנות את עצמו?! הנה על זה באה ההוראה מענין הנ"ל - שלמרות שמדבר אודות אברהם אבינו, שפל ימיו היה בבחינת מרובה להקב"ה [שהרי "האבות הן הן המורכבה", ובמצב כזה היו כל ימיהם (תנאי פרק כג. שם פרק לד)], הנה בהגיעו לגיל תשעים ותשע שנה, לאחרי כל עבודתו במשך פמה וכמה שנים, כולל "את הנפש אשר עשו בחרן" - באים ואומרים לו שהוא צריך למול את עצמו!

ומכיון שענין זה באר ה'צמח צדק' לאדמו"ר נשמתו-עדן בהיותו בן ד' או ה' שנים - מוכן, שענין זה שיהי להבנתו של כל אחד ואחד מישראל, אפלו פשוט שבפשוטים, שהרי נתן להסביר זאת אפלו לילד קטן! - ואדרבה: אצל ילד קטן מתקבל הדבר בפשטות יתירה.

ולכו, כאשר ילד יהודי טוען ובוכה שרצונו שהקב"ה יתגלה אליו עקשו, "נאו", אומרים לו שעליו לעשות איזו פעולה בענין זה. פי לא יתכן שידבר זה לבוא מאליו! - מצינו אמנם שחזקיהו אמר "אני שוכב על מטתי", בסמכו על הקב"ה... אבל: ענין זה הוא רק בנוגע לסנחריב שנמצא מחויץ לירושלים, מה-שאי-י-פן בנוגע לסנחריב שבכל אחד ואחד מישראל (יצר-הרע) - בהקרח שתהיה פעולתו ועבודתו של יהודי!

והפעלה היא - למול את עצמו, לשנות את טבעו ורגילותו כו' פנ"ל בארוכה.

וכמדובר פמה פעמים שכאשר שומעים מרבותינו נשיאינו סיפור מסים, ובפרט לאחרי שהסיפור נדפס ונתפרסם על-פי הוראתם - הרי פגנת הדבר היא, לא כדי שיניחו את הספר שבו נדפסה השיחה על-גבי ה"מדף", ומזמן לזמן יעינו בדבר ויאמרו: אה, פמה נפלא ענין זה!... - לא זו היתה פגנתו של אדמו"ר נשמתו-עדן בשאלתו, לא זו היתה הפגנה של אדמו"ר ה'צמח צדק' בדברי תשובתו, ולא זו היתה הפגנה של נשיא דורנו כאשר סיפר את הדבר וצוה לפרסמו בדפוס! - הפגנה היתה כדי שילמדו מזה הוראה בנוגע לפעל, וכפתגם הידוע: "טאפארו דא פלאחו" - הגרזן על העץ!

וגם ענין זה מתקבל בפשיטות יותר אצל ילד קטן - כי כאשר אומרים לו שישנו "עץ" וישנו "גרזן", הרי הוא מבין בפשטות שהפגנה בזה היא - שתהיה פעלת הגרזן על העץ; מה-שאי-י-פן כאשר מדברים עם אדם מבוגר - אזי צריכים להסביר לו שתכלית הלמוד הוא כדי שיביא לידי מעשה בפעל.

והיחידוץ שהדברים האמורים לעיל יפעלו את פעולתם.

~ נקודות משיחות קורש ~ (על-פי לקוטי שיחות חלק ה. עמוד 77 ואילך - מתוך לקראת שבת)

רפוי אברהם אבינו על-ידי הקב"ה

וירא אליו יהוה

יום שלישי למילתו היה, ובא הקב"ה ושאַל בשלמו (יח. א. ובפירוש רש"י)

וצריך להבין מדוע נשתהה הקב"ה מלבקר את אברהם עד ליום השלישי למילתו ולא בא לבקרו קדם?

ויבין זה על-פי מאמר רבותינו ז"ל (נדרים לט, ב), שעל-ידי בקור חולים מביאים רפואה לחולה. והגם שבבקור חולים נוטל המבקר רק אחד מששים מחליו, הנה בבקורו של הקב"ה אצל אברהם, "וירא אליו ה'" אומר הרמב"ן "שהיה לו במראה השכינה רפוי למחלת המילה" דבפשטות לשונו משמע שרפאהו לגמרי (רק שהרפואה נמשכה למטה בגלוי ובשלמות על-ידי מלאך רפאל, וכמו שכתב רש"י בפרשתנו).

והנה שלמות המצוה היא, כאשר קיומה הוא בדרך הטבע ולא בדרך נס. וכמו כן הוא גם בהכנות למצוה, ובתוצאות דקיום המצוה שצריכות להיות על-פי טבע ולא בדרך נס. ולכן כאשר נוצרים קשיים פתוצאה מקיים המצוה, אין לבטלם (או להחלישם) באפן בלתי טבעי, כי אז חסר בשלמות המצוה, אלא רק בדרך הטבע.

ולכן, יש לומר שרפוי ה' את אברהם אבינו ביום השלישי על-ידי המלאך רפאל היה באפן טבעי, שהרי בדרך הטבע משך זמן רפוי המילה הוא שלושה ימים, ולכן בקר ה' את אברהם רק ביום השלישי ולא קדם לזה, בכדי לרפאותו באפן טבעי.

(ב) וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו וירא וירץ לקראתם מפתח האהל וישתחו ארצה:

ב ויזקף עיניו ויחזא והא תלתא גברי (ג' גברי) קמין עלוהי ויחזא ויהיט לקדמותהון מתרע משפנא וסגיד על ארעא: